

дърпаше ги и весело бѣгаше, когато го гонѣха. Григорчо реши тая година да си тури и той маска, да се облѣче нѣкакъ страшно и да отиде да уплаши майстора си...

Той ще си тури маска на арапинъ, съ сплеснатъ носъ, страшни очи и дебели бърни. Ще си облѣче вехтото палто наопаки, ще наложи фесъ съ чалма и ще се направи тѣй страшенъ, че всички ще полудѣятъ отъ страхъ. И Григорчо се усмихва, поглежда скрито Евтима и отново се усмихва.

— Какво има, Григорчо? — пита Евтимъ.

— Нищо... видѣхъ нѣщо много смѣшно.

— Какво е то?

— Нищо...

Григорчо пакъ се усмихва, а после изведнажъ се изсвива високо.

Евтимъ разбра, че Григорчо крие нѣщо, но не го запита повече. Той знаеше, че момчето само ще се издаде.

Цѣла седмица Григорчо живѣе и денемъ и нощемъ съ своята радостъ. Ключки ли набива, закрѣпки ли шие, поправени обуца ли носи — той все за маската мисли.

Веднажъ Григорчо се испуствна и каза нѣщо, отъ което обуцарѣтъ разбра неговата тайна, ала се престори че нищо

не разбира. Наскоро Евтимъ усѣти, че Григорчо пести отъ паритѣ, които му даваше за храна. Той започна да му дава по нѣколко стотинки повече. Григорчо туряше спестенитѣ пари въ една тенекиена кутийка и всѣка вечеръ ги преброяваше.

Една вечеръ Григорчо излѣзе изъ града и видѣ, че по нѣкой магазини на главната улица имаше вече изложени маски. Оттогава той всѣка вечеръ, следъ като се навечеряше, заключваше дюкянчето и отиваше къмъ главната улица, дето дълго време разглеждаше маскитѣ. Най-много му се харесваше една голѣма маска на негъръ съ широкъ носъ и обърнати бърни.

*

Презъ деня срещу заговѣзни Григорчо излѣзе нѣкъде, безъ да се обади. Следъ малко се върна и скришомъ пѣхна при дрехитѣ си нѣщо завито въ хартия. Обуцарѣтъ разбра всичко, но се престори, че нищо не знае.

Вечерта, щомъ си замина обуцарѣтъ, Григорчо се залови за работа. Той тури маската на лицето си, огледа се на едно кжсче огледало, измука като крава и остана много доволенъ. Той завърза добре маската си и зави вмѣсто чалма кърпата, съ която се бършеше. Когато